

הכשאלותיו אם ראה אינו דמות חשודה יבסביבה נהג לענות: "הרי אני אדם מסכן, בעל מום שאינו יכול לעזור את ביתו, כיצד יאדע מה נעשה מסכני?"

על אשר יום אחד ראה אחד מתושבי קי- בוך אלונים, שנסע באוטובוס לחיפה, את הערבי נושא שק גדול על שכמו. הוא נזכר שיום לפני כן הורק מטע התפוחים של בעל המשק יהודי בסביבתו. בדרתו המאוטובוס רץ הקיבוצניק למיגור המפקד על המשטרה ב- יאור זה: "רק עכשיו ראיתי את פלוגי עם שק תפוחים על הגב. אם תשלח לאסרו תפשת את הגנב הגורם כל כך הרבה צרות למשקים."

אולם המיגור הנכבד לא התלהב ביותר. אין לו הוכחות, אין לו שוטרים, אין לו זמן, אין לו רצון, אין לו כלום. הקיבוצניק המ- אוכזב יצא את משרד המשטרה כשהוא מקלל את הביורוקרטיה הממשלתית. בצאתו מן הבית הוא פגש את הערבי כשעל גבו שק התפוחים. "מה זה? יא שוץ?" הוא שאל. "אללה, יא חתובה, זוהי מתנה קטנה שאני מביא למיגור."

"והיום?" שאלו המבקרים את תושבי הא- צור, "ממה הוא מתפרנס עתה?" "התושבים משכנו בכתימהם. המיגור כבר איננו, חיכו, עכשיו יש מיגורים של מדינת ישראל."

משפס

למוע בדעב או למזב?

כאשר התחילה מלחמת העצמאות, נכחו שלטונות הצבא לדעת כי חסרים בארץ מומחי ערופה - טייסים, מכונאים, טכנאים שלוחי המדינה ברחבי העולם - בעיקרן בארצות הסאטלוסיסטיות - קיבלו הוראה לחפש ול- מיס אנשים מסוג זה לשרות בחיל האוויר הישראלי הנולד. בין אלה שהתנדבו לשרות היה פיליפ קלפר, צעיר קצור ששירת בחיל האוויר המלכותי ההתמנה בו כטכנאי עם תום שירותו מתנה לו תעודה המעידה כי חיל האוויר הישראלי שבע רצון משירותו והוא מוכן ללשכות השיקים יחד עם שאר ירכבות החיילים המשותתרים. אולם לא נמצאה עבורו עבודה ופיליפ נשאר מוטור כל תע- סקה ומקור פרנסה עד אשר הובא בפני בית-המשפט בתל-אביב באישמת גניבה ונידון לשתיים מאסר.

בבית הסוהר היה פיליפ אחד האסירים הי- שקטים והטובים ביותר, שנחרר כעבור 16 חודשי מאסר בלבד. לפי החוק רשאי מנהל בית הסוהר להשכיל כל שמונה חודשי מאסר כשנה ולשחרר את האסיר על-תנאי אם תה- הוגתו בבית הסוהר הייתה טובה. תנאי שח- רר כזה הוא שהאסיר השוחרר יגור במקום שהמשטרה קובעת לו ואין הוא רשאי לעזוב ללא רשות. אולם עם במשך התקופה שהש- חתה מפסק דינו הוא מובא שוב למשפט ונמ- צא חייב בדין, עליו לחזור לבית הסוהר ול- צמא בשאר המסר עד תום התקופה המלאה.

וכך, במשך התנהגות טובה, שוחרר פיליפ קלפר מבית הסוהר של יפו כעבור 16 חודשי בלבד. העובדת הסוציאלית, אשר מתפקידה לסייע לאסירים עם שחרורם ולעזור להם להיכנס לחיי חברה תקינים, עשתה למען כאשר יכלה: נתנה לו סעד בכך חמש לירות. כהתחלה של דף חדש ביקש קלפר להתגורר בתחפה. הוא קיבל אישור על כך והמשטרה הודיעה לו שאם יעזוב את העיר מבלי לקבל לכך רשות מוקדמת ייחשב הדבר כהפרת תנאי שחרורו.

עקריד הרפת, ממל, בחיפה נתקל פיר ליפ באותה בעייה שהניעה אותו לגנוב לפני 16 חודשי: חוסר עבודה. ועל חמש לירות אין אפשרות להתקיים לזמן ממושך. יום אחד שמע שבעל רפת בסביבות רמת-גן מחפש פועל לעבודה. מבלי לאבד זמנו בהרהורים עלה פיליפ על האוטובוס הראשון ונסע לרמת- גן. הוא יפנה אחר כך למשטרה, חשב, ויס- ביר להם כי היה מוכרח לעזוב בחפזו ולא הספיק להודיע להם על כך. הם בודאי יבינו. אולם לרוץ מולו, היה האדם הראשון שפג- שו בדרתו מן האוטובוס אותו סמל משטרה שרשם אותו כאשר שחררו. "מה מעשך כאן? הלא אתה צריך לחיות בחיפה. האם יש לך תעודה כהמשטרה המרשה לך לעזוב את העיר?"

קלפר סיפר לו על הרפתק ושיקום העבודה המחכה לו. "לא יכולתי לפנות למשטרה, יצא חי קודם לכוא ולהבטיח לעצמי מקום עבודה זה", הסביר לסמל. הסמל רצה לבדוק אם אכן יש אמת בדבר, ביקש מקלפר שיהגה אל בית הרפת. "אמנם אני מחפש פועל", הודיע בעל הרפת לשוטר. "אבל לא הזמנתי את האיש הזה לכוא אלי". האיש לא רצה לברוא להסתכן

בעסקי משטרה ולא היה לו כל חשק לקבל לעבודה אדם שרק עתה עזב את בית הסוהר. קלפר הובא בסני בית המשפט באישמת שוץ טות. השופט הבינה את מצבו, רחמה עליו, אך היה עליה בכל זאת לפעול כדרישת החוק. פיליפ קלפר נידון ל-48 שעות מאסר. אולם פסק דין אנושי ושלחני זה היה מכה איומה לטכנאי הצעיר. החוק ציוח, ואם כתוב בחוק שאסיר אשר שוחרר על-תנאי חייב לחזור ולרצות את כל תקופת מאסרו אם יישפט שנית אין איש יכול לעקוף אותו. קלפר חזר לבית הסוהר ביפו לשבת שם את שמונת החודשים שניתנו לו כמתנה עבור התנהגות טובה.

"אבל זה לא מה שהורג אותי", הוא הת- לונן. "אני יודע שכאשר אשתחרר אעמוד בפני אותה בעייה. וכשאדם עומד בסני הברייה לגנוץ ברעב או לגנוב, שום משטרה בעולם אינה יכולה למונע ממנו להתקיים". בינתיים, השתנה מצב העבודה ומכמה מקו- מות נשאל קלפר אם הוא עדיין מחפש עבודה כטכנאי לתעופה. אולם בקשות אלה בוטלו חמדי, כי על כרטיסו של קלפר הופיעו בינ- תיים שני ציונים שלא היו שם עם שחרורו מן הצבא - הרשעות בפני בית-דין וישיבה בבית סוהר יפו.

אופנה

תוצאה שנייה. בוכות

העובדה שיצירת אופנה אינה מקצוע ככל המקצועות שלומדים אותו בדרך המקובלת של לימוד רגיל הוכחה שוב על ידי גק טפיר, שעזב בימים אלה את הארץ, אחר שהגה גה כשלושה חודשים, לפי הזמנת הדסה, על מנת להודיך את תלמידי המכון הישראלי לאופנה.

בכדי להגיע למעמדו הנוכחי כיצור דוג- מאות הנרכשות על ידי בתי האופנה הגד- לים בעולם, מיזג את כל נסיונו הרב, שארכש בששנים שונים ובכל קצו חי תבל.

בן 16 החל לומד אומנות בארצות-הברית. באיטליה התפרנס כצייר פורטרטים לאנשי החברה הגבוהה. החליק, כשזה נמאס עליו, ציור במיסול; עבר אחר כך למקצוע פד- טום, עסק בציורם. נשלח לבסוף על ידי רחוק, מצוייר כצלם-כתב למרחב ולמורח ה- חוק, הרצה על אמנות המערב באוניברסי- טה הסינית בנאנג'ינג.

בהעדר נסיון רבי-גזני זה, טוען גיק טפיר, לא יכול היה ליצור שמלות שהגשים תש- ותגענה אחריהן.

תוצאה שנייה של סיבוביו בעולם: יצירת 40 בוכות אמנותיות, לברשות תלבושות עם- מיות, נציגות ארצות תבל. למרות שהמדי- זיאון הבריטי הציע סכום ניכר עבור האוסף והחליט ספיר לגנוח את נסיונו פעם נוספת, זרם אותו למוסד הישראלי.

רכי חיים

שמו היה מציד

כאשר הזמינו קרובי משאללה עובדיה את משפחתו לברא ולגור אתם בצרפיץ שלהם

בצקה השכונה, עבור אלף לירות. כדי לשלם את הסכום מכרו חפציהם הוציאו את מעט הכסף שהביאו עמיהם משהרן. כאשר עזבו את צרפיץ הקרובים ניגשו לבנייה דירה על מגרשם. לא היתה זו בנייה כמקובל אצל אנשים הבונים להם בית. כל פעם שבא הבנאי והודיע כל דרוש לו מלט או לבנים, יצאה שרה עם עוד חפץ ממטל

משך חמישה ימים הפכו התינוקות את סודי מחלקת הנושים בבית הסוהר על פיהם. כאשר חלה אחד מהם לא ידע איש כיצד לטפל בו. האחים העובדים במרפאה מעולם לא ניסלו בתינוקות ואילו האחיות היו רחוקות וחסרות נסיון אף הן בשטח זה. היה צורך להועק את הרופא ולהחזיקו במקום לבד יודקו לו באופן פתאומי. ביום ששי אחר הצהרים הופיע

שרה עובדיה, אמירה השוטרים נבוכו

בשער אדם צעיר, בן 30, שפנה לסמל המשטר כשבידו תחן המספר אודות האסירה. "אני מוכן לשלם את הקנס, תלביד שות- שתורדו את האשה", הוא הכריז באנגליה. הסמל שהתיאש מזמן מלמצוא שרד של טובה אנושית בעולם הצרוע. למרות שהיה זה דבר מחוץ לגדר פעילותו הזמן יומית, הטריח את עצמו תיגש לקצין האחראי על בית-הסוהר. יש כאן אדם הרוצה לשלם את הקנס ולשחרר את האסירה עם הילדים, הוא אמר לו. אולם הקצין לא יכול לעשות דבר בענין זה.

הסמל לקח את הנדבן האלמוני וניגש לביתו של השופט שלמה לובנברג. היה זה יום ששי והסמל ידע שלכאורה לא יוכל השופט לעזור לו. אולם בכל זאת קיווה שאותו יזיק של רחמנות שיעורר את האלמוני ואחוז יעורר גם את השופט. ואמנם עזב השופט את ביתו - היה זה בשמונה בערב - וניגש לבית הסוהר. אך שם נתקלו בכל הגורמים בחוק שאינו מתחשב בדיקי רחמנות. מנהל בית-הסוהר אינו רשאי לשחרר אסיר מבלי שיקבל על כך צו שתורד בכח. השופט לא יכול לחתום על צו שחרור זה שהרי היה זה ערב שבת, בתי המשפט סגורים ואין להחל את השבת. לבסוף נתפשרו: השופט כינס ביומן בית-הסוהר הודאה לשחרר את האסיר רה, ישלח את הצו הרשמי ביום ראשון עם פתיחת בתי המשפט.

בחוק המחוק סקסיה הנדבן - תיר אמר קאי - הכניס את שרה עובדיה וילדיה לתוכו והסיעם אל ביתם העלוב בשכונת מבכי. לנוכח העוני האיום עמד החיידר נבוכ, הוא זבחין ברגש אידגענימות שהשתלט על ה- אשה. הרגיע אותה, אל התביישי, זאת לא גדבה. את יכולה להחזיר לי את הסכום, כל חדש לירתי. והוא רשם את שמו באנגליה על פיסת נייר.

ועתה יושבת שרה עובדיה בביתה, שואלת את הילדים והשכנים אם לא ראו את פיסת הנייר היקרה. "זה דבר אידם", היא אומרת. "איבדתה את הכתובת שלו. אני רק זוכרת ששמו היה מציד ושהוא היה בחור צעיר ויפה אשר פניו קרנו מטוב לב."

הארץ

מזכות מתושב

המלך סלאל שהוכרז היום למלכה של עבר הירדן נולד במכה ב-909 (הארץ).

שמוען כהן, תיא

פעורת אבדים

הנשיא ריצמן שלח מרק מחוממים בעברית (הבקר).

כחה 3, מחלקה 6, פלוגה ב, בייט לטצני חייר

ישון נופל על ישיב

הוא מדבר עברית, אנגליה, צרפתית ועברית (קול העם).

צ, א, תל אביב

מחלה תעשייתית

העבודה בפרומיך תחרש חלקית (הארץ) ר, א, חיפה

גיק ספיר ומודי הנשים תשחוננה

אשה עם שני ילדים, האחד תינוק בן ארבעה חודשים. לפי החוק רשאית אם הנידונה למא- סר להביא אתה את ילדיה אם הם עדיין יונקים. היות ושכונות אחרים לפני כן נת- קבלה באותו בית-סוהר אשה עם בנה הרך (סטר) את לחיו של שוטר חוף כדי ויכוח שהתעורר בחור לקרח) לא היה כל קושי בקבלת שרה עובדיה ושני בניה.

אשר בשכונת מבכי, הודיעו להם בפרוש כי זהו מקלט זמני למען לא ישבו במחנה פרדס- תנה בעונת הגשמים. אחר ארבע החודשים, נאמר להם, יצטרפו לצאת ולחפש להם מקום מגורים אחר. ארבעה חודשים חלפו ומשאללה, אשתו שרה בת ה-27 וארבעה ילדיה עם עזבו את הצרפיץ, לפני כן קנו מגרש קטן של 400 אמה